

OPERACI SOKAK KÖPEĞİ

Şans kıvrılıp uyuduğu köşede gözlerini açtı, esnedi, gerindi. Ayaklarını alabildiğine uzattı, geri çekti, yavaş yavaş doğruldu. Tüylerini silkeledi. Ağır adımlarla, uykulu gözlerini kırıştırarak Damla'ya yaklaştı.

Damla önündeki kitaba dalmış, elleriyle kulaklarını kapamış, mırıl mırıl bir şeyler okuyor, sonra gözlerini tavana dikeyor, yine mırıl mırıl, okuduklarını anlatıyordu. Şans, Damla'nın yanında durarak onun dikkatini çekemeyeceğini anladı. Kapıya doğru gitti, ayakkabı dolabının üstünde duran tasmaına uzandı, ağzına aldı ve Damla'nın yanına geldi. Damla, hâlâ gözleri tavanda, anlamadığı bir şeyler anlatıyordu.

Şans tavana baktı, görünürde kimse yoktu yukarılarda. Tasmayı sağa sola salladı ağzıyla, fayda etmedi. Damla tavanla konuşmaya devam ediyordu. Şans kesik kesik üç kez havladı.

Damla gözlerini tavandan Şans'a çevirdi. "Ahh canını! Dışarı çıkmak istiyorsun demek. Haklısın. Benim de kafam kazan gibi oldu. Haydi, gidip biraz

dolaşalım,” dedi. Yerinden kalktı, kırmızı hırkasını giydi. Şans sevinçten yerinde duramıyor, seken adımlarla kapıyla Damla arasında gidip geliyordu.

Evin hemen önündeki yeşil alana doğru yürüdüler. Damla cebindeki topu çıkarıp Şans’a doğru fırlattı. Şans topa oynamayı çok seviyordu. Tam oyuna kendilerini kaptırmışlardı ki, ağaçların arasından aniden çıkan siyah bir gölgenin topa doğru atıldığını gördüler. İlk anda algılayamadıkları bu karanlık gölge, simsiyah kısa tüylü, atletik yapılı bir sokak köpeğiydi. Damla karanlıkta karşısına çıkan bu köpekten korktu. Bir çığlık attı ve Şans’ın tasmaını çekerek eve doğru koşmaya başladı. Şans önce bir oyun arkadaşı bulduğunu sanmış, sevinmişti. Damla’nın çığlığını duyunca bunun bir tehlike sinyali olduğunu düşündü. Damla’nın yanı sıra eve doğru koşmaya başladı.

Eve geldiklerinde, Damla’nın anneye babaya bu yabancıyı anlattığını anladı. Eliyle koluyla dışarıyı göstererek konuşuyordu. Anne pencereye yaklaştı, gülümseyerek döndü. Sakin bir sesle, korkulacak bir şey olmadığını söyledi. Şans merakla onları izliyordu. Pencereye gitti. Gözleri karanlık sokakta dolaştı.

İşte oradaydı. Kuzguni siyahlığıyla geceden zor ayırt ediliyor; kömür karası gözlerindeki ışıltı, gecenin karanlığında bile belli oluyordu. Şans’la bakıyorlardı. Şans hayvanlara özgü o güçlü sezileriyle karşısında bir dost olduğunu, korkacak hiçbir şey olmadığını, onun yalnızca arkadaşlık etmek için geldiğini

duyumsuzdu. Zavallı köpek, onları korkuttuğunu anlamış ve üzülmüştü. Ondan kaçarak kalbini kırmuşlardı. Şans'la uzun uzun bakıştılar. Onlar birbirlerini anlamışlardı ve aralarındaki pencere camı, dostluk denilen o güzel duygunun sıcaklığında eriniş gitmişti.

Siyah yabancı, başını gökyüzündeki dolunaya kaldırdı. Dolunayın şavkı masum yüzünü aydınlattı. Uzun uzun havladı, uludu. Sesini yükseltiyor, alçaltıyor, değişik ses tonlamalarıyla bazen Şans'a bakarak, bazen dolunayla bütünleşerek gecenin karanlığında unutulmaz bir konser veriyordu. Şans patileriyle pencere pervazına tutunmuş, burnunu cama dayanmış, hayranlıkla izliyordu onu. Siyah yabancı, opera sahnesinde yerini almış bir başrol oyuncusu gibi kendinden emin ve gururluydu. Sonra sustu. Güzel ve adaleli bedeni ay ışığında siyah pırıltılarla kıpırdandı. Ağacların arasında geldiği gibi ansızın yok olup gitti.

Tüm ailenin pencere önüne toplandığını ve kendisi gibi onların da hayranlıkla bu ay ışığı konserini izlediklerini Şans o zaman fark etti. Anne, "İlginç bir gösteri izledik. Operacı Köpek koyalım bunun adını," diyordu. Şans aralarından sessizce sıyrıldı. Uyku köşesine çekildi. Danla'nın yatağının ayak ucundaki köşede uyurdu ya da mutfaktaki kırmızı battaniyesinin üstünde. Ara sıra içini çekerek derin bir uykuya daldı. Rüyasında operacı köpeği gördü. Birlikte yemyeşil tarlalarda, kırlarda dolu dizgin koşuyorlardı.

Ertesi akşam anne, Şans'ı yürüyüşe çıkardı. Damla hem dersi olduğu için gitmek istememiş, hem önceki gece korktuğu için annesi izin vermemişti. Anne ve Şans bahçeye çıkıp ağaçlara doğru yürüdükleri sırada onu gördüler. Şans sevinçle ona doğru atıldı. Siyah yabancı anneden çekiniyor; Şans'ın sıcaklığına sevinirken, bir yandan da göz ucuyla annenin tepkisini izliyordu.

Anne gülümseyerek ve tatlı bir sesle konuşarak yaklaşıyordu. "Aaa, sen dün gece bize konser veren köpek değil misin? Aman, ne güzel bir köpeksin sen! Üstelik çok iyi huylu, çok terbiyeli bir hayvana benziyorsun," diyerek başını okşamaya başladı.

Şans kadar şanslı değildi o. Ne bir evi vardı ne de onu okşayıp şımartacak bir ailesi. Kara, güzel gözleri bu yumuşacık okşayıştan duyduğu mutlulukla kapanıp açılıyor; sokak köpeklerine has o hüznü bakışları, annenin yüzüne kilitlenip kalıyordu. Anne ondan bir zarar gelmeyeceğine iyice emin olmuştu. Şans'ın tasmasını çıkarıp oynamalarına izin verdi. Kendisi de eve koşup, Şans'ın mamasından bir tabağa koyarak geri geldi.

"Aç mısın?" diye sorarak mama tabağını önüne itti. "Senin adın Karabaş olsun. Zaten öyle katıksız bir siyahlığın var ki, sanırım herkes sana Karabaş diye sesleniyordur."

Dolunay onları seyrediyordu. Şans ve Karabaş sevinçle koşturuyor, birbirlerinin üstüne atlıyor, kulaklarını

ısıyorlardı. Eve gitme zamanı geldiğinde ikisi de üzüldüler.

Şans ve anne eve girdiklerinde Karabaş'ın bir önceki gece olduğu gibi ay ışığı konserine başladığını duydular. Aile pencere önüne toplandı. Şans patileriyle pencerenin kenarına tutunup yine burnunu cama dayadı. Hayranlıkla onu dinlediler. Karabaş bu gece onlarla dost olabildiği için mutluydu. Kırık kalbi onarılmıştı. Annenin, başını okşayan ellerinin sıcaklığını hâlâ duyuyordu. Ve bu gece karnı doymuştu. Bu gece şarkılar neşeli, ritim kıvraktı. Konser bittiğinde ailece alkışladılar.

Şans, *“Ne hoş, ne komik insanlar bu benimkiler,”* diye düşündü. Karabaş neşeyle, atlaya zıplaya karanlıklara karıştı. Şans, Danla'nın odasındaki yerine geçip kıvrıldı. Başını patilerine koyup Karabaş'ı düşünürken rüyalar dünyasına yuvarlandı. O gece rüyasında Karabaş'tan şarkı söylemeyi öğreniyordu. Gece birkaç kez çıkardığı ürkütücü seslere uyandı, utanarak sustu. *“Umarım, kimse duymamıştır,”* diye düşünürken Danla'nın, *“Anne, Şans'ı benim odamdan alın, garip sesler çıkarıyor,”* diye seslendiğini duydu. Çok üzüldü.

Şans, ertesi akşam Karabaş'ın karşısına geçip rüyasında öğrendiklerini göstermek istedi. Önce Karabaş gibi arka ayaklarının üstüne oturdu. Yüzünü yıldızlı gökyüzüne doğru gururla kaldırdı. Ağzını kocaman açtı ve *“Havvvv!.. Huuuuuuu!”* diye bir şarkıya başladı.

Karabaş onun ne yaptığını anlamamış, karşısına geçmiş hayretle bakıyordu. Hiç beğenmemiş olacak ki yüzünü buruşturuyor, bir oturup bir kalkıyor, ne derdi var bu hayvanın, diye anlamaya çalışıyordu.

Damla da şaşırmişti. Endişeyle baktı Şans'a. İyi görünüyordu. "Aman! Kes şu kart sesini, mahalle sokağa dökülecek," dedi.

Şans yılmadı. Bir kez daha denemeliydi. Üstelik mutlaka başarmak, Karabaş gibi konser verip alkışlanmak istiyordu. Derin bir soluk aldı ve yeniden başladı: "Haav... Haaaavvvv! Uuuuuuu!"

Damla ters ters bakarak yine azarladı onu. "Ne oluyor sana Şans, sus artık! Gece de böyle saçma sapan sesler çıkartıp durdun," dedi. Şans'ın hevesi kaçmıştı. Olmuyordu demek, başaramıyordu. Sustu, ama Damla'ya çok kızmıştı. Kırmızı hırkasına atıldı ve dişlerini geçirip çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun, hırkam rezil olacak!" diye bağırdı Damla. Hırkadan birkaç ilmek çıkarmayı başarmıştı; ama Damla da onun kulağını çekmiş, canını yakmıştı. İkisi de öfke içinde eve döndüler. Birbirlerini görmek bile istenmiyorlardı. Şans o gece mutfakta yattı. Morali bozuktu. Artık şarkı söylememeye karar vermişti.

Karabaş gündüzleri görünmüyordu. Nerede yaşadığı belli değildi. Akşamları hep aynı yerde bekliyor ve Şans bahçeye indiği zaman karanlıklardan çıkıp yanlarına geliyordu. Artık Damla ve Kerem de Karabaş'a alışmışlardı. Bütün aile onu çok seviyordu. Karabaş

kibar, terbiyeli ve yetenekliydi. Şans'ı her gün, aileden biri, sırayla akşam yürüyüşüne çıkarıyor ve dışarı çıkan hangisi olursa olsun Karabaş'ın yemeğini unutuyordu. Karabaş ve Şans doyasıya oynuyorlar, bütün o itiş kakış oyunlara rağmen birbirlerinin canını yakmıyor, birbirlerini üzmiyorlardı. Şans eve girdikten sonra Karabaş, bazen uzun, bazen kısa ama mutlaka konserini veriyor, alkışları topluyor ve karanlıklara dalıp kayboluyordu. Ertesi gece buluşmak üzere çekip gidiyordu.

Ama bir gece Karabaş gelmedi. Şans gözlerini karanlıklara dikip bekledi, bekledi, bekledi... Karanlıklara bakıp bakıp havladı. Karabaş gibi ulumak istedi, belki duyar da gelir diye. Karabaş ne yanıt verdi, ne geldi.

Ertesi akşam ailece çıktılar, Karabaş'a seslendiler, ağaçların arasına girip onu aradılar. Karanlıklara yemeğini bırakıp eve döndüler. Geç saatlere kadar gidip gelip pencereden baktılar. Karabaş yoktu.

Günler ve geceler geçti, Karabaş karanlıklardan çıkar gelmez ya da ansızın konsere başlar diye beklediler. Sonra umutlar tükendi, beklemekten vazgeçtiler.

Şans onu hiç unutmadı. En iyi arkadaşı olarak yüreğinde her zaman farklı bir yeri oldu. Dolunaylı gecelerde Karabaş'ın sesi yankılandı kulaklarında.